

Bilag 2.

Den skandinaviske Vaccinationskonferences Fællesudtalelse (Stockholm i September 1929).

Ved Konferencen den 27. og 28. September 1929 mellem danske, norske og svenske Repræsentanter behandlede forskellige Spørgsmaal i Forbindelse med de tre Landes Vaccinationslovgivning, og der blev gjort Rede for de Erfaringer, man havde høstet paa dette Omraade i de forskellige Lande. Blandt andet blev det i de tre Lande foreliggende Materiale til Belysning af Spørgsmaalet om Komplikationer i Tilslutning til Vaccination gennemgaaet. Dette er for Danmarks og Sveriges Vedkommende indsamlet gennem en Enquete til samtlige praktiserende Læger i Landene, medens det norske Materiale bestaar af de Beretninger, Lægerne i Norge i de senere Aar har indsendt til Sundhedsmyndighederne.

De Ulemper og Komplikationer, som i visse Tilfælde optræder i Tilslutning til Vaccinationen, er af forskellig Natur, dels tilfældige Sygdomme, som kun rent tidsmæssigt falder sammen med Vaccinationen og intet som helst har med selve Vaccinationen at gøre, dels Komplikationer, som i det aldeles overvejende Antal Tilfælde har været af lokal Natur og ganske betydningsløse, og endelig Komplikationer fra Centralnervesystemets Side, der i visse andre Lande er optraadt i ret stort Antal, men som i vore Lande kun er blevet iagttaget i et meget ringe Antal. Disse sidstnævnte Komplikationers Natur er endnu ikke tilfredsstillende opklaret. I Betragtning af det ringe Antal, i hvilket de hidtil er optraadt i de tre nordiske Lande, mener Konferencen ikke, at de er af saa væsentlig Betydning, at de bør foranledige Samfundet til at opgive det stærke Værn, det ejer i en paa rette Vis og i Tide gennemført Kokoppevaccination. Faren for Epidemier af ondartede Kopper er stadig til Stede, da der findes talrige Smittekilder rundt om i hele Verden, og vi er derfor vedblivende truet af svære Koppeepidemier. Vaccinationen maa nu ganske som tidligere anses for at være det eneste virksomme Værn, vi ejer mod Kopper.

Konferencen er overtydet om, at Isolering af de angrebne Patienter som eneste Foranstaltning, altsaa uden samtidig gennemført Vaccination, ikke kan standse en Epidemi. Den Beskyttelse, en Vaccination giver, er selvfølgelig ikke hos alle Individuer lige kraftig eller lige varig, men for det store Flertal af vaccinerede strækker denne Beskyttelse sig dog over Aartier, og selv om en Vaccination ikke giver en livsvarig Beskyttelse mod Kopper, gaar dog alle Erfaringer ud paa, at Sygdommen hos vaccinerede faar en langt mildere Karakter end hos uvaccinerede.

Konferencen har overvejet Muligheden af at opsætte Vaccinationen, indtil de første Tilfælde af Kopper er diagnosticerede. Af flere Grunde maa man dog fraaade at vælge en saadan Fremgangsmaade.

I denne Forbindelse maa det nemlig erindres, at Sygdommen er overordentlig smitsom, og de første Tilfælde er ofte lidet karakteristiske og vanskelige at erkende som Kopper, af hvilken Grund Sygdommen ikke sjældent overses. Da Inkubationstiden yderligere er lang (ca. 12 Dage), vil Sygdommen ikke sjældent vinde stor Udbredning, inden Bekæmpelsen af den vil kunne paabegyndes. Erfaringen har desuden vist, at Vaccinationen er vanskelig at gennemføre med tilstrækkelig Omhu, naar